

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 48

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đang học đến tính xấu thứ 2 của trẻ, đó là tự tư.

Đã kết thúc 2 ý:

1- Nguyên nhân của tự tư là do cha mẹ quá cưng chiều trẻ;

2- Làm thế nào để chỉnh đốn lại?

- Phải dạy trẻ biết thứ tự trước sau;*
- Phải dạy cho trẻ có bốn phận và trách nhiệm với gia đình, cha mẹ ông bà;*
- Cha mẹ phải làm tấm gương hiếu với ông bà.*

Chúng ta đang dừng lại ở ý thứ 3: “Trẻ nào cũng dạy được kể cả người lớn”.

Mục này có 3 ý:

1- Phải có lòng tin khi dạy trẻ;

2- Cha mẹ phải tự dạy con, không được ỷ lại thầy, và

3- Phải nhận biết lỗi lầm của bản thân.

Chúng ta đã kết thúc ý thứ 2: “Cha mẹ phải tự dạy con, không được ỷ lại thầy”. Bây giờ chúng ta chuyển sang ý thứ 3...]

Ba là: Phải tự nhận biết lỗi lầm của bản thân

[Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Có một vị nam sĩ khoảng 40 tuổi, khi tôi giảng ở Thiên Mục Sơn Hàng Châu, anh ấy được đơn vị chủ quản sắp đặt đến làm bảo vệ cho tôi. Bởi vì trên núi chúng tôi có đến bốn, năm trăm người, anh giúp tôi ngăn lại một ít chương ngại, như vào lúc tôi cần phải nghỉ ngơi thì anh ấy sẽ nói:

- Thầy giáo cần phải nghỉ ngơi, hiện tại không tiện nói chuyện.

Anh ấy giúp tôi xử lý những việc này, hơn nữa anh ấy còn học qua võ thuật, anh đã làm qua hơn mười năm cảnh vệ. Khi anh nghe giảng được ba ngày, khi giảng xong, anh mời chúng tôi đi ăn cơm. Trên đường đi anh liền nói:

- Quá tốt, quá tốt rồi, thật sự là quá tốt!

Đích thực là chúng tôi cũng không biết anh đang nói gì, thế nhưng chỉ cảm thấy nội tâm của anh rất là hoan hỷ. Ngay khi đến nhà ăn, anh ta liền nói:

- Thầy Thái ơi, tâm trạng hiện tại của tôi chỉ có thể dùng lời nói của trẻ nhỏ ba tuổi để biểu đạt, chính là quá tốt rồi.

Tiếp theo, anh nói:

- Tôi đã sống qua 40 năm rồi, cuối cùng tôi biết đời sống của tôi sai ở chỗ nào.

[Đây ạ, phải tự nhận biết lỗi lầm của bản thân. Sau khi bạn học Đệ Tử Quy xong, những lỗi của bạn phạm phải bạn phải kiểm điểm, bạn phải nhận ra và bạn phải tu sửa thì mới có tiến bộ, thì đây vị nam tử hán này đã nhận ra được lỗi lầm của bản thân.]

Lê-nin nói: “Người thông minh nhất là người biết rút kinh nghiệm”. Chỉ sợ các bạn không nhìn thấy lỗi, các bạn không thể rút kinh nghiệm, các bạn không thể sửa được. Thì đây, nếu nói về Phật pháp, các bạn là người ngu si, không có tiến bộ.]

Kỳ thật, chúng tôi nghe câu nói này của anh ấy, trong lòng cảm thấy rất là chua xót. Một nam tử hán 40 tuổi, không phải anh ấy không muốn học mà là không có người dạy.

[Đáng thương thế. Vậy chúng ta bây giờ may mắn quá, gặp được Hòa Thượng, xong lại được Hòa thượng chỉ cho học nền tảng tu hành từ Đệ Tử Quy, xong lại gặp được người giảng - Tiến sỹ Thái giảng được cái bộ Đệ Tử Quy viên mãn. Từng hành vi một, khi mình gặp thức ăn, thầy cũng biết, rồi từ những cái việc gọi là mình đi sai, ví dụ như là ngồi thì chơi Ipad này, rồi là ngồi thì đánh bạc, đánh đề này, nhưng lại bảo con đi học đi. Sao mà cái gì cũng biết, mà đúng quá cơ chứ lại.]

Một nam tử hán 40 tuổi, không phải anh ấy không muốn học, mà là không có người dạy. Cho nên ngày nay khi có người dạy thì lập tức thái độ của anh tốt như vậy, học liền thì sẽ giống như là “Xích Tử”, như một đứa trẻ, anh rất hoan hỷ. Anh nói:

- Cuối cùng tôi cũng biết tại sao mà người vợ ly hôn với tôi, vì sao con cái không thể nói chuyện với tôi, đồng sự thì có một cự ly cách xa với tôi, đều rất sợ tôi. Cuối cùng thì tôi đã tìm ra được vấn đề.

[Chứ không phải là bỏ vợ thì lại nói là vợ xấu, vợ sai, thế rồi con cái nó không nói chuyện được với mình thì bảo con toàn là hư hỏng, chỉ tiếc mỗi cái công đã trót sinh ra mày. Có người mẹ nào nói thế không? Có người cha nào nói thế không? Có. Trời ơi, các bạn thử nghe xem.

Cho nên đây là cái vị nam tử hán này là vì anh ta không được dạy, nhưng cái của chúng ta lại khổ ở cái chỗ là được dạy, vậy mà cuối cùng vẫn cứ để coi như tùy thuận cái mồm này muốn mắng chửi con cái thế nào cũng được.

Khi anh ta biết nguyên nhân thì chắc chắn anh ta sẽ sửa được. Cũng nhiều người biết nguyên nhân nhưng không sửa được, nhưng trường hợp này là tôi tin là anh ta sẽ sửa được, bởi vì anh ta đã quay trở lại gặp thầy Thái sám hối một cách cung kính như thế.]

Anh còn nói khi anh quay về, việc thứ nhất là anh phải tìm người vợ trước của anh để giải bày. **“Nhân phi Thánh Hiền, thực vô năng quá, quá vô năng cải, thiện mạt đại yên”** (Con người nào phải là Thánh Hiền, ai chẳng làm lỗi? Có lỗi mà biết sửa lỗi còn gì tốt hơn).

[Đấy ạ, vẫn cứ là có lỗi biết lỗi, muốn sửa lỗi thì quan trọng nhất là bạn phải biết lỗi đã, còn nếu không biết lỗi thì bạn sửa vào đâu?

Hòa Thượng cũng dạy là bạn không thể nào tự biết lỗi mình, cũng như người có cái vết nhò ở trên mặt này, bạn không nhìn được cái vết nhò này. Vậy thì có cái cách gì để bạn phát hiện ra rằng bạn đang mắc lỗi?

Một là: Mình đi soi lỗi người, nhưng soi lỗi người không phải để trong tâm, để thị phi họ, mà soi lỗi người để cuối cùng quay lại mình xem mình có mắc giống họ không. Thấy người ta tham một cái chẳng hạn, nhìn: “Ui trời, sao người này tham thế?”. Lại phải quay lại nếu mình vào vị trí này, thì mình có tham không. Như thế là bắt đầu bạn phát hiện ra lỗi mình. Đó.

Cách thứ hai: Bạn phải chịu nghe người ta chỉ lỗi cho mình, vạch lỗi cho mình. Còn nếu như bạn không chịu, bạn không nghe, mà bạn không phục, bạn bảo tôi không có bị cái lỗi đấy, thì Đệ Tử Quy lại dạy chúng ta là gì ạ? “Có thì sửa, nếu không có, phải cảnh giác”. Việc gì mà bạn sân si lên? Thế nếu như bạn sân si lên thì dám đảm bảo cái người đấy sẽ không nói với bạn nữa.

Ngoài ra, những người xung quanh họ nhìn thấy như thế, họ cũng sẽ im lặng không nói nữa. Vậy bao giờ bạn mới sửa được lỗi của bạn đây?

Đó ạ, cho nên trong cái câu mà thầy Thái giảng tôi thấy hay ghê lắm, cái câu: “Nghe lỗi sợ, nghe khen vui, bạn xấu đến, bạn hiền đi. Nghe khen sợ, nghe lỗi vui, người thiện lương, dân gần gũi”.

Tôi thấy hay là ở chỗ nào? Đây lời thầy Thái giảng nhé:

Vì sao mà bạn thích nghe khen, thì người xấu lại đến, người hiền lại đi? Bởi vì người hiền người ta thường xuyên chỉ góp ý, chỉ lỗi cho bạn thôi. Người ta biết cái trách nhiệm làm bạn đấy, nhưng khi nói bạn không nghe. Thì họ thấy là họ làm cho bạn gọi bị phiền não rồi, thì tốt hơn hết người ta tránh ra.

Nhưng mà tại sao những cái kẻ ác lại đến? Bởi vì họ tìm cách cơ hội để họ lợi dụng bạn, ngày hôm nay họ nói một câu ngọt ngào, ngày hôm sau họ lại có những cái thái độ nịnh bợ này khác, bởi vì họ chỉ chờ khi nào bạn sơ hở, lập tức họ sẽ lợi dụng bạn. Ví dụ, lợi dụng về tiền nong, lợi dụng về tình cảm, lợi dụng về rất nhiều thứ. Còn có rất nhiều trường hợp là họ sẽ hại bạn.

Cho nên là khi mà nghe lỗi thì sợ, nghe khen thì vui, thì làm sao ạ? Bạn xấu đến, người hiền đi, nhất định là “trăm việc hư”.

Còn nếu như khi bạn nghe lỗi thì vui, thì lúc đấy người ta chỉ lỗi cho bạn, người ta bảo: Ôi, con người này thật là cầu thị, mình nói người ta sai, vậy mà vẫn cứ hoan hỉ. Vậy thì lần sau khi bạn có lỗi thật, người ta sẽ dám chỉ cho bạn, thì lúc ấy bạn sửa được lỗi.

Vì toàn bộ cả quá trình giáo dục chỉ là đoạn ác và tu thiện thôi. Bây giờ bạn tự mình không biết, lại cũng không có ai nói cho biết. Vậy thì bạn còn cách thứ ba là gì ạ? Bạn quán sát cái bối cảnh xung quanh như sáng nay vừa nói, Chu Thành Vương khi trên đường đi về nhà thì ông thấy trời nắng rất là to, vậy mà tại sao lại có sấm chớp, nghịch cảnh. Lập tức ông phải nghĩ ngay lập tức, vậy ta có việc gì sai đây? Khi mà đã phát hiện ra là xem lại xem ta có gì sai, thì phải kiểm điểm tất cả các hành vi của mình, thì ông phát hiện ra là phải chăng ta đã nghi ngờ chú ta là Chu Công là sai lầm rồi?

Đó, bạn nhớ nhé. Có ba cách để bạn phát hiện ra lỗi của bạn. Con người không phải Thánh Hiền, ai cũng có lỗi hết. Thậm chí là chỉ cần khởi tâm động niệm đều là có lỗi.

Bạn có nhớ cái câu chuyện An Sĩ Toàn Thư kể về Đế Quân không ạ? Đi qua cái đầm ấy chỉ có khởi lên một cái ý tưởng rằng là “Cái đầm này đẹp quá!”, lập tức luôn có hai vị tiểu đồng đến dắt đi bảo rằng là thần núi mời đi làm thần ở cái vùng, cái đầm cái hồ Động Đình này. Thế là đáng lẽ đang cái nhân duyên đi đến gặp Phật thì cuối cùng là mất luôn. Thế là sau đấy hàng bao nhiêu kiếp sau vẫn cứ tiếp tục đọa lạc.

Cho nên lão cư sĩ Lý Bình Nam mới nói là: “Hễ bạn dấy khởi một vọng niệm thì đây là nghiệp nhân của một lần luân hồi”. Sợ đến như thế. Bởi vì, chính khi Đế Quân sau khi đầu thai vào làm con của thiếu phụ họ Trương ấy, đến khi bà sinh ra thì mở mắt ra thì đã thấy mình oa oa trong chậu rồi, không làm cách gì được nữa hết, vì nhất định là phải sinh tử rồi, nhất định phải tiếp tục luân hồi rồi. Nghe thế mà sợ.

Cho nên là cứ tâm dấy khởi một vọng niệm dù là xấu, dù là tốt, dù là vô ký, cũng là nghiệp nhân của một lần luân hồi. Cho nên tại sao chúng ta luân hồi lâu thế, nhiều thế, từ vô lượng kiếp đến nay như thế.

Cho nên mới nói là “Nhân phi Thánh Hiền, thực vô năng quá, quá vô năng cải, thiện mạc đại yên”, con người không phải là Thánh. Đã là phàm phu thì toàn lỗi, nhưng mà biết lỗi rồi lại sửa lỗi thì còn gì tốt hơn. Sửa lỗi thì cuối cùng là gì? Hai câu cuối cùng của Đệ Tử Quy ạ.

*“Đừng cam chịu, không thua kém
Thánh và Hiền, dần làm được”.*

Còn nếu bạn không quyết tâm thì tất cả phước đời này bạn tu, thì đời sau bạn sẽ có phước, nhưng cuối cùng bạn sẽ, Hòa Thượng bảo chắc chắn bạn sẽ đọa vào địa ngục. Vì sao? Bởi vì khi bạn có phước, tức là bạn có quyền, bạn có tiền, lập tức bạn sẽ làm ra rất nhiều chuyện tổn người lợi mình nữa thì, bạn lại không có duyên gặp đạo, thì cuối cùng sẽ bạn đọa lạc. Cho nên nếu bạn không quyết tâm để rút ráo đời này liễu sinh tử thoát luân hồi thì có thể nói đời sau bạn đọa lạc là cái chắc chắn.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Đến ngày thứ tư, buổi sáng ăn cơm, anh ta nói:

- Thầy Thái ơi, thầy hãy ngồi đây một chút, tôi nói với thầy một chút.

Tôi liền cảm thấy không khí là lạ. Tôi ngồi xuống cảm thấy như ngồi trên cây kim. Anh ta lập tức đến trước mặt tôi nói:

- Trong đời tôi chỉ lạy cha mẹ, chỉ lạy thầy.

[Đấy, tức là chuẩn bị lạy thầy, nói là tôi chỉ lạy có hai đối tượng, một là cha mẹ, và thứ hai là lạy thầy. Người ta quý đến như thế, khi gặp đạo Thánh Hiền người ta bắt đầu bừng tỉnh ra, người ta quý đến như thế cơ mà. Cho nên là mới có câu là gì ạ?

*Nhân thân thì nan đắc
Phật pháp thì nan văn
Thiện duyên thì nan ngộ
Phật quốc thì nan sanh*

Có nghĩa là thân người thì khó được, Phật pháp thì khó nghe, thiện duyên thì vô cùng khó gặp và cuối cùng thì xứ Phật khó về.

Cho nên khi mà cái vị nam tử hán này vị ấy gặp được đạo Thánh Hiền thì vị ấy trân trọng đến như thế nào. Nhưng dù sao thì anh ta cũng có nền tảng từ trước, vì sao biết? Vì anh ta nói rằng trong đời anh ta mới chỉ lạy có bố mẹ. Còn chúng ta, hãy tự hỏi lại mình xem đã bao giờ bạy lạy cha mẹ mình chưa? Cho nên chắc chắn lạy thầy thì lại càng không. “Tiên học lễ, hậu học văn”, thì đây chính là đã không học lễ, mà lại học văn nên mới bị bật gốc. Cho nên Hòa Thượng mới nói, Đệ Tử Quy là dạy cho bạn “Hiếu thân, tôn sư”, bạn thiếu cái nền tảng này nên nhất định phải bổ túc, học cho kỳ được mới thôi, thì bạn mới được thân người.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Tôi vừa thấy biết rằng có điều không tốt, lập tức liền đứng dậy, đích thực là vì giáo huấn của Thánh Hiền khiến anh ta rất cảm động, còn chúng tôi không có công lao gì, nên không nhận nổi.

Cuối cùng, nam tử hán 40 tuổi này, nắm chặt hai vai tôi, không cho tôi đứng dậy, tôi không biết phải làm sao, thấy anh ta thành ý như vậy, tôi mới cảm thấy yên tâm để thành tựu tâm cung kính này của anh.

[Vây là thầy không ngã mạn rồi. Thầy thành tựu cái tâm cung kính cho cái người học trò này rồi. Chứ còn nếu thầy nhận cái lạy này mà thầy sung sướng quá, thì đây là thầy thành tâm ngã mạn rồi. Nhưng mà không hề, mà muốn thành tựu cái tâm cung kính đây cho anh.]

Chúng tôi cũng cảm nhận được trách nhiệm trên vai mình rất nặng. Hy vọng thông qua những bài học này của chúng tôi, có thể thật sự khiến nhiều người hiểu được, đích thực cổ Thánh tiên Hiền của chúng ta vô cùng vĩ đại. Cổ Thánh tiên Hiền nhất định có thể khiến chúng ta thông qua giáo huấn của họ, để tương lai trong thế kỷ 21 có thể đạt được là gia đình êm ấm, xã hội an định.

Thế nên các bạn, mặc dù quý vị hiện nay đã bốn, năm mươi tuổi, mặc dù con cái quý vị đã hai mấy tuổi, quý vị cũng không nên sợ hãi, vì **“Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai”**, có nghĩa là “Chân thành đến cực điểm, thì vàng đá cũng phải tan”.

Cho nên, chỉ cần hỏi đạo đức và học vấn của chúng ta có đủ hay không, còn tuyệt đối không nên lo người khác không thay đổi.

[Bạn nhớ nhé. Chỉ cần hỏi xem đạo đức, học vấn của chúng ta có đủ hay không, còn đừng bao giờ lo người khác không thể thay đổi.]

Bài hôm sau, chúng ta sẽ tiếp tục những tội khác của trẻ. Chúng ta vừa đi đến gọi là “phản nghịch” rồi này, xong chúng ta đi đến “tự tư” rồi, thế thì bài sau chúng ta sẽ đi đến gọi là “lười nhác”.

Bây giờ thì sẽ đi đến một cái bài để chứng minh với bạn rằng là “Không có ai là không dạy được”.

Bài đọc thêm: “PHÓNG HẠ ĐỒ ĐAO, LẬP ĐỊA THÀNH PHẬT”

“Buông dao đồ tể, lập tức thành Phật”

[Trong câu chuyện về Phật pháp có nói đến chuyện “Thầy Dũng Mạnh”.

Đấy, bây giờ tôi lại hỏi các bạn cái câu thứ ba. Bạn muốn sửa lỗi thì bạn phải phát ba loại tâm:

Thứ nhất: “Sỉ tâm” - tức là tâm xấu hổ.

Bạn phải có cái tâm này bạn mới sửa được lỗi. Con người chỉ khác con vật có mỗi một cái là có sỉ tâm. Cho nên tại sao con người mới khác con vật, con vật nó cũng có gọi là tất cả những cái gọi là suy nghĩ, cái khóc, cái buồn, cái vui của nó, các bạn cũng đã thấy hết, nhưng mà nó không có sỉ tâm.

Một cái ví dụ thầy Thái ví, tức là ví dụ con vật nó không bao giờ biết mặc quần áo, nhưng con người thì biết mặc. Bạn đừng nói là con người dột được nhé, thời xưa khi con người còn ăn lông ở lỗ thì dùng lá cây. Bạn phải phát được cái tâm đầu tiên là sỉ tâm.

Tâm thứ hai ạ? “Úy tâm”.

Và Tâm thứ ba ạ? “Dũng tâm” là bạn phải nỗ lực, tinh tấn.

Cho nên trong câu chuyện này, vị thầy này mới là thầy Dũng Mạnh. Và cuối cùng, từ một cái tên kẻ trộm, thường xuyên hại rất nhiều người,

thậm chí kẻ cả giết người. Vậy mà “Phóng hạ đồ đao, lập tức thành Phật”, buông dao đồ tể xuống thì thành Phật.

Câu chuyện “Thầy Dũng Mãnh” có kể như sau:]

Dũng Mãnh vốn là một tên kẻ trộm, có một lần đêm khuya đi ăn trộm, liền tìm đến nhà bà Quản Oai, là một gia đình rất giàu có ở trong xóm để ăn trộm. Tưởng rằng đêm khuya đến nơi, mọi người đều ngủ hết, sẽ là cơ hội cho mình khoắng sạch một mẻ.

Nào ngờ khi đến nơi thấy người con gái bà Quản Oai vẫn còn ngồi thức bên cạnh người mẹ đang đau mệt, một lòng một dạ cầu Bồ Tát giúp cho mẹ mình tai qua nạn khỏi.

Chờ mãi không thấy cô gái đi nghỉ, Dũng Mãnh bực quá xông vào và quyết để giết chết cô gái.

[Đây là chỉ nói đến cái lần cuối, và sau đây là buông dao. Chứ còn đã làm rất nhiều lần như vậy rồi. Giết hại rất nhiều người. Chúng ta tiếp tục câu chuyện.]

Ngờ đâu, khi thấy Dũng Mãnh xông vào, cô gái chẳng quan tâm người đó là ai, mà chỉ một mực cầu cứu xin Dũng Mãnh hãy cứu lấy mẹ của mình.

Dũng Mãnh thấy lòng cô gái chí hiếu như vậy cũng cảm động sa nước mắt.

[Đây là gì? “Nhân chi sơ, tính bản thiện”.]

Sực nhớ lời vị thầy Diệu Pháp đã căn dặn mình trước đây, khi mình từng có duyên gặp gỡ, Dũng Mãnh liền khuyên cô ta đặt bàn thờ giữa sân mà niệm danh hiệu Đức Quán Thế Âm Bồ Tát, cầu Ngài linh ứng cứu cho bà mẹ sống lại.

Quả nhiên cô ấy làm y lời thì gần sáng có một vị Đạo nhân trong chùa ra đưa cho cô con gái quỳ ngoài sân một chén thuốc. Thuốc có linh nghiệm hết sức, vừa đổ vào miệng là bà Quản Oai liền tỉnh lại.

Khi đó, 2 mẹ con bà Quản Oai một mực tạ ơn Dũng Mãnh, đồng thời biếu tặng Dũng Mãnh rất nhiều vàng bạc.

Dũng Mạnh thật thà thưa:

- Chút công nhỏ mọn này đâu dám kể ơn. Bà sống lại đây là nhờ lòng hiếu hạnh của cô em chí thành cầu nguyện cảm động đến chư Phật. Tôi không giấu chi bà, tôi chính là một thằng kẻ trộm. Khi tôi phá cửa vào nhà, tôi thấy cô em chí hiếu, cảm phục bội phần nên không nỡ hạ thủ. Một đêm tôi đã giác ngộ được rồi. Muôn sự lỗi lầm từ trước xin sám hối, từ nay nhất định cắt tóc đi tu, của cải thế gian tôi không cần dùng làm chi nữa đâu, mà bà phải đền ơn đáp nghĩa.

Sau đó Dũng Mạnh tìm gặp thầy Diệu Pháp trình bày lại hết về câu chuyện cuộc đời mình, Dũng Mạnh sau đó liền thưa:

- Thưa thầy, con đã trình bày đầu đuôi gốc ngọn. Muôn sự về trước đều xin sám hối cả, xin thầy tin lòng mà thu nhận làm đồ đệ, con nguyện một lòng xin theo lời thầy dạy bảo, dù muôn thác cũng không chối từ.

Đại sư làm thỉnh hồi lâu rồi nhẹ nhàng bảo:

- Tập quán anh đã nhiều đời nhiều kiếp, phép giới luật nhà Phật e về sau anh không chịu nổi. Nhưng anh đã nguyện thì hễ tôi bảo chi, dù muôn thác cũng không nan từ. Vậy tôi thử bảo anh một việc: “Kìa, cây đại thọ trước cửa chùa, anh hãy trèo lên chót cây rồi nhảy xuống đất. Làm như vậy tôi mới tin bụng anh và mới truyền phép cho anh tu tập”.

[Đấy, cái lòng tin của người ta khi phát nó dũng mãnh không?]

- Con xin vâng lời thầy dạy.

[Lúc ấy chúng ta bảo, “Thôi con chả đại, tự nhiên thế này con chết à, thôi con bye bye thầy”.]

Cây đại thọ cao ước chừng ba mươi thước. Dũng Mạnh trèo lên ngọn, liền nhắm mắt, niệm Nam Mô A Di Đà Phật rồi nhảy xuống. Khi ấy nghe trong mình nhẹ nhàng như bấc, hình như có ai bồng đỡ. Khi đôi chân vừa chạm đất, Dũng Mạnh mở mắt ra thì thấy Thầy đứng trước mặt. Dũng Mạnh sụp xuống lễ bái, Đại sư liền đỡ dậy và khen:

[(Câu chuyện này các bạn cũng đã được nghe câu chuyện mà một vị khi nằm mộng thấy rằng là ở trên một cái chỗ rất cao (vực), thế thì là cứ thấy là Quán Âm Bồ Tát bảo là, chỉ tay là:

- Nhảy xuống, nhảy xuống.

Thế thì sợ quá, vì bên dưới là biển nổi sóng cuộn cuộn, sóng to gió lớn, nhưng mà Quán Âm Bồ Tát cứ chỉ tay thế này: Nhảy xuống. Cuối cùng mới vậy bảo:

- Vậy Ngài bảo thì con nhảy.

Nhảy luôn. Thì đến khi nhảy xuống thì như ai đỡ mình và rơi xuống một cái mảnh đất cực kỳ xinh đẹp, hoa thơm cỏ lạ ở đấy. Đấy, các bạn phải nhớ. Cho nên chúng ta phải có lòng tin.

Chúng ta tiếp tục câu chuyện:]

Đại sư liền đỡ dậy và khen:

- Lòng anh đã quyết định như vậy, lo chi mà không thành chánh quả.

Sau đó thầy liền làm lễ thế phát, truyền giới, giảng lý duy tâm và dạy Dũng Mãnh ngồi kiết già niệm Phật theo phép Nhất hạnh Tam muội.

[Chỉ có mỗi một hạnh niệm Phật thôi, nhưng mà đã giảng cho về lý duy tâm rồi.]

Dũng Mãnh nhờ túc căn đã sẵn, giảng đâu hiểu đó, vừa thọ pháp xong liền tạ ơn thầy và thưa:

- Con nhiều đời nhiều kiếp say mê trong bể khổ, nay nhờ thầy chỉ bảo đã biết đường tu tập. Nhưng con trộm nghĩ con còn phải mang lột Dũng Mãnh này, thì dù có cao đàm diệu luận đến đâu cũng khó lòng phát khởi tín tâm cho thế gian được.

[Chúng ta cũng vậy, đều là đang đội lột người. Vì sao lại đội lột người thế mà mãi không thoát được? Vì các bạn vẫn cứ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước mà không thể nào bỏ được. Cái mức đầu tiên là bạn không được chấp trước nữa thì đây là cơ hội để bạn thành tựu đạo quả.

Đễ nhất trong đời này gặp câu Phật hiệu. Không chấp chước là nhất định phải buông được tham, sân, si, mạn xuống. Mà muốn buông được tham thì Phật lại dạy từ gốc là bạn phải hy sinh phụng hiến hay bố thí, bố thí nội tài, ngoại tài thì đây chính là hy sinh phụng hiến. Làm mãi thành quen thì sẽ không còn tham nữa, sân, si, vì thế mà cũng hết, vì sân là hệ quả của tham, tham không được thì sân thôi, còn si lại là hệ quả của cả tham và sân, cho nên nếu buông được tham thì sân, si cũng không còn là vậy.

Muốn thoát luân hồi chỉ có cách như thế. Chỉ cần khi bạn phục được phiền não chứ không cần đoạn phiền não. Phục được cái tham, sân, si, mạn, tức là bạn chỉ cần niệm Phật thành khối, chứ bạn không cần phải niệm Phật đến nhất tâm bất loạn. Dễ thế, dùng câu hồng danh A Di Đà Phật, A Di Đà Phật đã phát nguyện rồi, thì thoát được, không phải là mang cái lột người, dù rằng cái lột người, thân người khó được này nhưng mà khổ lắm rồi.

Chúng ta tiếp tục câu chuyện:]

- Nhưng con trộm nghĩ con còn phải mang lột Dũng Mãnh này thì dù có cao đàm diệu luận đến đâu cũng khó lòng phát khởi tín tâm cho thể gian được.

Vậy con xin phép thầy, tọa Thiền niệm Phật dưới gốc cây này chờ đến khi nghiệp chướng tiêu diệt, thực tướng hiện tiền, bỏ thân này mà vãng sanh Tịnh Độ. Về sau may ra mừng Phật thọ ký, con cũng nguyện phân thân trở lại xứ này để cùng thầy hoằng tuyên Phật pháp.

[Phân thân trở lại xứ này. Vì sao lại nói thế ạ? Tùy loại hóa thân, tùy cơ nói pháp.

Khi Đức Phật giảng Kinh Pháp Hoa, cứ mỗi lần Đức Phật Thích Ca giảng Kinh Pháp Hoa là lúc ấy Đức Phật Đa Bảo là đã có cái phát nguyện là: thế nào cũng có gọi là từ tòa sen mà đến để dự cái pháp hội ấy.

Thế thì khi Đức Phật giảng Kinh Pháp Hoa, thì đúng là Đức Phật Đa Bảo đến. Thế thì khi đến hạ cái tòa sen ấy thì, tôi không nhớ chính xác cái câu ấy, nhưng đại khái là khi mà phóng quang ra để tất cả các vị đang nghe trong pháp hội Pháp Hoa ấy được nhìn thấy. Rất nhiều xứ đều thấy là Đức Phật Thích Ca đang giảng Kinh Pháp Hoa, vậy thì khi Đức Phật Thích Ca ở tại Ta Bà giảng Kinh Pháp Hoa chỉ là phân thân, chứ không phải Đức Phật Thích Ca ở đây thì sẽ không có ở chỗ khác.

Cho nên chỗ đây là các bạn phải nhớ đến hình tượng là Tôn Ngộ Không ấy, nhỏ một túm lông thế này, phù một cái ra thành hàng nghìn Tôn Ngộ Không, xong chỗ này thì đang đứng ở đây, nhưng chỗ kia thì đã phân thân đến tận biển Nam Hải để đánh lễ Quán Âm Bồ Tát rồi.

Cho nên thầy Dũng Mãnh mới nói là: “Con xin phép thầy tọa thiền niệm Phật dưới gốc cây này, chờ đến khi nghiệp chướng tiêu diệt, thực tướng hiện tiền, bỏ thân này mà vãng sinh Tịnh Độ, về sau may ra mừng Phật thọ ký, con cũng nguyện phân thân trở lại xứ này để cùng thầy hoằng tuyên Phật pháp”. Nếu là Bồ Tát thì đây chính là gì ạ? “Thượng cầu hạ hóa”, tức là trên thì cầu thành tựu viên mãn đạo quả thành Phật và dưới thì giáo hóa chúng sinh.

Chúng ta tiếp tục câu chuyện:]

Đại sư nói tiếp:

- Nhất cú Di Đà vô biệt niệm, bất lao đàn chỉ đạo Tây Phương (có nghĩa là: một câu Di Đà niệm không dứt [không còn phân biệt nữa thì thôi], chẳng cần lao nhọc, tới được Tây Phương).

[Không cần phải... Ví dụ nhiều bạn đi vào các cái việc nào là ép xác, rồi là hành xác, rồi là khổ khổ vì tu khổ hạnh, thì Đức Phật đã biểu pháp cho chúng ta rồi. Trước khi Ngài thành tựu thì Ngài đã từng tu khổ hạnh và cuối cùng là thành ra là gậy, tất cả chỉ còn tro xương ra như là ở trong chùa. Đây chính là pho tượng Phật Tuyết Sơn. Không thành tựu.

Cho nên đây chỉ có là “Nhất cú Di Đà vô biệt niệm, bất lao đàn chỉ đạo Tây Phương”. Các bạn nhớ, từ 60 tuổi trở đi, tôi nói câu này cũng là để nói với Cư sĩ Ông, không có vất vả gì cả, một câu Di Đà niệm không dứt, chẳng cần lao nhọc mà tới được Tây Phương.

Chúng ta tiếp tục câu chuyện:]

Đại sư nói tiếp:

- Con hãy cố gắng trì niệm, tinh tấn tu hành, thì có lo chi mà không chứng được vãng sanh về Cực Lạc.

Từ đây, mỗi ngày Đại sư thường ra khỏi cảnh giới của Dũng Mãnh và thường chỉ đường tu tập. Trong bảy ngày bảy đêm, Dũng Mãnh ngồi kiết già nhập định. Đến ngày chót, phá màn vô minh thấy được chân như bản tánh.

[Cho nên khi nào bạn niệm Phật được Tam muội thì bạn cũng sẽ phá được màn vô minh, bạn cũng sẽ thấy được thực tướng các pháp. Không ă, bạn không cần đến niệm Phật Tam muội đâu. Bởi vì các pháp môn đều dẫn đến là làm sao cho bạn đến vô niệm.

Ở đây thầy Dũng Mãnh là đạt được đến như thế. Nhưng mà chúng ta đã bảo thấp nhất là bạn phải làm sao ă? Phải niệm Phật được thành khối, thành phiền, không cần phải nhất tâm bất loạn. Xong rồi là có đại phước báu lúc lâm chung, thì lúc lâm chung đây thần thức tỉnh táo. Chỉ cần lúc ấy có mỗi một câu thôi, vì trong Kinh Vô Lượng Thọ đã nói, không phải cần 7 ngày 7 đêm, từ một đến mười câu, lúc ấy chỉ có một câu “A Di Đà Phật”, rồi phát nguyện vãng sanh, thì lúc đó A Di Đà Phật sẽ phóng quang nhiếp thọ bạn, thì lúc ấy bạn sẽ được nhất tâm bất loạn. Và khi nhất tâm bất loạn bạn được rồi, thì lúc ấy bạn sẽ vãng sinh theo Phật về Tây Phương Cực Lạc thôi. Cho nên pháp môn này thù thắng thế.

Đức Phật A Di Đà tu hành khổ cực trong bao nhiêu kiếp lâu xa, rồi chính vì cái khổ cực ấy mới thương các chúng sinh, mới kiến lập ra Tây Phương Cực Lạc và để hỗ trợ cho tất cả các chúng sinh gọi là thiện nam tử, thiện nữ nhân quyết tâm để tu tập.

Thì lúc ấy khi bạn về trên đây rồi, cho nên trên đây mới có một cái cõi gọi là Phàm Thánh Đồng Cư Độ, tức là bạn chưa hề đoạn được một phẩm phiền nào hết, bạn cũng được về đây.

Còn nếu bạn cứ tuần tự bạn tu hành thì bạn nhất định bạn phải trước tiên là bạn phải buông bỏ được gọi là 81 phẩm kiến hoặc, 88 phẩm tư hoặc. Đây, lại tư hoặc, hay đây chính gọi là buông bỏ chấp chước đây, thì bạn mới đắc được quả vị Nhị thừa.

Xong đây tiếp tục bạn lại phải buông bỏ được phân biệt. Buông bỏ được phân biệt thì bạn mới đắc được quả vị gọi là Bồ Tát.

Xong cuối cùng khi buông bỏ phân biệt đến viên mãn, không còn cái tập khí của phân biệt nữa thì bạn bắt đầu mới thành tựu Phật quả.

Mà đường tu thì bắt đầu từ gọi là, cái bậc gọi là Sơ Tín Vị Bồ Tát bạn phải mất ba đại A Tăng Kỳ Kiếp. Vất vả đến như thế, chỉ có tiến không được lui.

Làm sao mà ba đại A Tăng Kỳ Kiếp, mà lại, lúc đầu tôi đọc tôi tưởng là bắt đầu từ phàm phu mà mất ba đại A Tăng Kỳ Kiếp, thì tôi nghĩ úi trời, từ kiếp lâu xa đến giờ thì mình chỉ ít cũng được hai đại rồi.

Nhưng đến khi đọc, thì Hòa Thượng bảo không phải từ vị trí phàm phu mà từ vị trí gọi là Sơ Tín Vị Bồ Tát. Lúc ấy hăng nói đến ba đại A Tăng Kỳ Kiếp. Còn phàm phu như bạn là vô lượng vô biên A Tăng Kỳ Kiếp.

Thế mà bây giờ này: “Nhất cú Di Đà vô biệt niệm, bất lao đàn chỉ đáo Tây Phương”.

Thầy Dũng Mãnh gặp được Phật pháp thì như thế, còn cái vị nam tử hán kia gặp được đạo Thánh Hiền thì người ta quý như thế, vậy mà bạn lại cứ để buông trôi đi thôi. Toàn là cơm áo gạo tiền cả. Hòa Thượng bảo thế gian không có cái gì đáng tiếc bằng điều này.

Chúng ta tiếp tục câu chuyện.]

Dũng Mãnh xét mình sắp về cõi Tịnh Độ, nên đến đánh lễ tôn sư, từ giã đạo hữu.

[Biết rồi, biết trước ngày giờ ra đi rồi.]

Trưa hôm sau cả Tăng, Ni, đạo hữu trong chùa đều đến hộ niệm, bốn đạo xa gần nghe tin cũng đến xem đông vô kể. Thầy Dũng Mãnh ngồi kiết già, hai tay chấp lại rồi niệm bài kệ rằng:

“Biến quan pháp giới,
Bản vô nhất vật.
Phóng hạ đồ đao,
Lập địa thành Phật”.

Đọc bài kệ rồi, trời đã đúng Ngọ, thầy Dũng Mãnh nhập tịch. Mùi hương bát ngát, hào quang đến sáng ngời, Tăng, Ni, đạo chúng lại sờ thấy mình Thầy Dũng Mãnh thì thấy thầy đã viên tịch.

Nhìn cây đại thọ trước cửa chùa, cành lá đều ửng sắc vàng, các thứ chim tụ về kêu nhịp nhàng như là niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng.

Hơn ba ngày thì bầy chim mới giải tán...

Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta xin tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy,
Hành đúng từng câu chữ,
Nội hóa tâm cung kính,
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai. Xin cảm ơn!]
